

BIBELSK TRO

Nr. 4
August
1993

2. årgang

*Fritt, uavhengig
tidsskrift
på evangelisk-
luthersk grunn*

PA **BIBELENS** stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag:
Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Like-
dan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlene skriftsyn, dvs. Skriftenes vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftenes ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den

norske kirkes bekjennelsesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehus-holdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og konsulent Karstein Øvstebø.
Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avdelingsleder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleif Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, bonde/cand. theol. Arvid Joromo, bonde Leif Jan Krogdal, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen og avdelingsleder Olav Stokka.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjons-skolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:
Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen
Olav Toft

Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:
Postboks 264, 4350 Nærø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:
Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.
Årsabonnement:

Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten. Konkrete synspunkter for øvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Opplag: 3.000

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 077 63 000

Nr. 4 August 1993:

«Åndelig osmose» Leder. Olav Hermod Kydland	Side 2
Audmjukt og bunden til Ordet Andakt. Alfred Hamre	» 3
Lignelsen om Guds Ord Bibelforum. Øivind Andersen	» 4
Arbeidet på bedehuset Fra lekmannsarbeidet	» 7
Lovens vrede og Lammets vrede Fra troens slagmark. Dag Risdal	» 10
Guds heilage lov (II) Dei ti boda. Olav Toft	» 12
Sjelesørgeriske sannheter fra Romerbrevet (V) Bibelsk sjelesorg. Norvald Yri	» 14
Profeten Hoseas (IV) Bibelstudieserie. Guttorm Raen	» 18
Et jubileum – og en salme Sang og musikk. Gunnar Holth	» 21
Guds omvei Trossannhet. Kristoffer Fjelde	» 22
Kan vi fortsatt bli i kirken? Aktuell kommentar. Guttorm Raen	» 23

Hausttid

Det kjem ein haust for alle menneske, då ein skal hausta det som ein sådde. Nokre skal hausta naud (Job 4,8). Andre skal hausta skam (Hos 10,6). Ein haustar det andre har sådd (Joh 4,37). Dei som sår med tårer, skal hausta med glederop (Sal 126,5).

Hausten er stor, men arbeidarane er få. Lat oss difor be om at Gud må驱va ut fleire i haustarbeidet.

«Og då han såg folket, tykte han hjarteleg synd i dei; for dei var ille medfarne og forkomne, som ein saueflokk utan hyrding. Då sa han til læresveinane sine: Grøda er stor, med onnefolket få. Bed då han som eit grøda at han vil senda arbeidsfolk til å hausta inn grøda si» (Matt 9,36-38).

Me ynskjer alle lesarane våre ei velsigna hausttid!

Neste nummer av Bibelsk Tro kjem i oktober.

«Åndelig osmose»

Mange står i dag undrende og spørrende til mye av det som skjer i Den norske kirke. Den påvirkes mer og mer av ubibelske åndsretninger og vranglære, som i neste omgang også trenger inn og influerer de kristne organisasjonene. «Åndelig osmose» er den treffende betegnelsen redaktør Arthur Berg nyter om denne prosessen.

Leder

Vi vil gjerne fokusere noe på dette i denne lederartikkelen.

Den norske kirke

Kristi himmelfartsdag ble den første kvinnelige biskop i Norge og Norden innsatt i Hamar domkirke – i nærvær av representanter for både stat og kirke. NRK TV overførte høytideligheten fra den vakre, blomsterpyntede domkirke til hele det norske folk. Ingen fikk imidlertid, før etter høytideligheten, høre noe om «demonstrantene», Børre Knudsen og Ludvig Nessa, som ble arrestert.

«Det er en gledens dag for Den norske kirke», ble det sagt av bispenes primas, mens de avsatte prestene satt i fylle- arresten. «Et nytt skritt på veien til fullt likeverd mellom mann og kvinne», forkynte han bl.a. i sin tale.

Vi spør oss selv: Hvordan kan man kalle det en gledens dag når en gjør en handling som er imot Guds hellige og ufeilbarlige Ord? En kvinne vigsles nemlig til en tjeneste som den Hellige Skrift forbeholder troende menn, som er kalt av Gud og utrustet ved hans Ånd. Men ikke nok med det: Man innsetter en kvinne som har en uklar holdning både til fosterdrapsloven, partnerskapsloven og samboerforhold.

Det er tragisk både for dem som er med på dette, for den som ble innsatt, for Den norske kirke og for hele det norske folk. Det er en gjentagelse av ulydighets-handlingen i Edens hage, ble det sagt på lederplass i Dagen (18.05.93). Ja, og med det norske folk som tilskuere og tilhørere.

Det ser dessverre ut til at etter en lang og målbevisst kamp har nyfeminister, moderne politikere og «liberale» teologer

lykkes i sin kamp for å «reformere» statskirken. Det er imidlertid «kirken selv» som må bære hovedansvaret for denne utvikling, fordi mange av dens tjenere har forlatt Guds Ord både i dette og andre spørsmål. Følgelig var det en forholdsvis lett sak for sosialistene å gå et steg videre i sin likestillingsideologi og utnevne en kvinne til biskop.

Likestillingen i kirken har nå nådd like til topps; men biskopen kalte det «likeverd». Det er skuffende å høre en slik uforstandig tale. Han burde vite at «likestilling» og «likeverd» ikke er det samme, men ved sin språkbruk stempler han konservative kristne, som vil holde fast på Skriftens autoritet, på en utilbørlig måte.

Vi må bare konstatere at ved det som skjedde Kristi himmelfartsdag, har liberal teologi fått enda større innflytelse i statskirken. Radikale talsmenn og sympatisører av den feministiske teologi vil nok ikke gi seg før Bibelens gudsbegrep er totalt forandret («Moder vår») og tradisjonell kristendom er fordunstet, men da er vi tilbake til hedenskapet igjen. – Må Herren forbarme seg over oss!

Vi må videre konstatere at forfallet og frafallet i kristenheden stadig øker, og det er karakteristisk at samme og bibeltroende prester havner i «fyllearresten», dvs. de tas bort fra folket slik at de ikke får anledning til å uroe massen med sin tale om sann guds frykt, livsrett og menneskeverd.

De kristne organisasjonene

Hvordan står det så til i de kristelige organisasjonene? Vi takker Gud for at vi har dem, men vi ser med bekymring og sorg på visse utviklingstrekk i (noen av) dem også. – Er de blitt «kirkelige kulturverksteder» i stedet for vekkelsesbevegelser, som professor Bernt Oftestad antyder? Hva har skjedd?

Jeg tror redaktør Arthur Berg peker på noe vesentlig når han sier: «Det foregår nemlig en åndelig osmose mellom åndelige samfunn som står hverandre nær. Folkereligiositeten, pluralistisk teologi, falsk toleransetenkning og vranglære strømmer fritt i kirken. Og derfra går den ved osmose videre til de

Audmjukt og bunden til Ordet

I 1 Pet 5,5 les vi: «...For Gud står dei stolte imot, men dei audmjuke gjev han nåde.»

Andakt

Å vera audmjukt er eit vilkår for å stå i nåden, og å verta audmjukt er eit vilkår for å stå i nåden, og å verta audmjukt kan berga frå villfaring.

«*Før eg vart audmjukt, for eg vilt.*»

Mange vil nok kjenna seg igjen her. I sin blindskap trudde ein at det var råd å orientera seg om Guds frelsarvilje ut frå det naturlege vitet. Etter ei tid skjøna ein at den falne mennesketanken kan ikkje brukast slik, og for somme førte det til at dei vart audmjuka for Gud.

No, etter at ein vart audmjukt, har Ordet vorte erkenningsgrunnlaget. Den falne mennesketanken er ikkje lenger ei kjelde som ein auser or. No gjeld det å «ta all tanke til fange i lydnad mot Kristus» (2 Kor 10,8).

«*Men no held eg meg til ditt ord.*»

Bibeltruskapen har vorte eit kjært ideal. I ei verd med mange villførande røyster, er det å halde seg

kristne organisasjonene» («Arthur Berg» av Svein Brurås, side 180).

Vi må bare erkjenne at bibelkritiske tanker har fått mer eller mindre innpass i organisasjonene også. Særlig kommer dette til uttrykk i holdningen til Skriftenes to-kjønnsteologi og flere etiske spørsmål.

Den bibelkritiske teologi er nemlig en uforsonlig fiende av troen på Bibelen som Guds ufeilbarlige Ord. «Da den liberale teologien fikk innpass i misjons-selskapene, da forlot Ånden bedehuset», sier Lars Engquist i festskriften til avdøde dr. theolog. David Hedegård.

Når bibelkritikken har brutt ned tilliten til Guds Ord hos folk, åpnes det samtidig opp for åndelige villfarelser og vranglære med alvorlige konsekvenser, ikke bare for de troendes samfunn, men

til Ordet einaste måten å verta berga på. Gjev vi slepp på det Bibelen lærer, er vi snart på rek.

Mange vil seja at det er så problematisk å styra etter Ordet. Ting er uklaare, og det synest å vera motseiingar. Det kan nok vera noko i desse klagemåla, ikkje alt er einfelt og problemfritt. Men har ein kome til personleg erkjenning om at Gudsordet er einaste frelseskjelda ein kan ausa or, då har ein eit godt utgangspunkt. Vil ein dinest av heile sitt hjarta la seg styra og leia av Ordet, då vil det alt vera mange vanskar som har løyst seg opp.

Det som er vanskeleg, får ein granska og be over, og lata det eine bibelordet lysa over det andre. Det er mi forkynnarrøysle at mykje av det eg før ikkje skjøna, det har det falle ljós over. «Dine ord gjev ljós når dei opnar seg, og dei gjev den urøynde skjön» (Sal 119,130).

Kjære ven: *Vil du av heile deg halda deg til Guds Ord, bøya deg for det og leva etter det, skal det falla ljós over mange ting som du i dag står spørjande til.*

ALFRED HAMRE

også for heim, skole og samfunnsliv (sml. Matt 12,43–45).

Vi kan gjerne spørre: Hvorfor skjer det så lite på mange bedehus i dag? Er vekkelsens tid forbi? – Er det kanskje fordi bibelkritiske tanker og en verdsiktig styringsstruktur har fått innpass og delvis erstattet nådegavehusholdningen med «det kristelige byråkratiet»?

Vi trenger å tenke over disse spørsmål og bekjenne for Gud at vi har syndet, og be om nåde for det norske folk. La oss spørre etter «de gamle stier» og «gi akt på basunens lyd». Og ikke bli motløse, men feste blikket på Jesus, «troens opphavsmann og fullender». For vi har ennå Guds Ord iblant oss – det som «er levende og virksomt og skarpere enn noe tvegget sverd» (Heb 4,12).

OLAV HERMOD KYDLAND

Lignelsen om Guds Ord

Luk 8,4-15

AV ØIVIND ANDERSEN

Såkornet er Guds Ord

Vi skal ikke her ta opp alle de spørsmål som denne lignelsen reiser, for det vil det ikke være plass til. Men for å kunne forstå denne lignelsen av Jesus, må vi høre hva han selv sier er denne lignelsens hemmelighet. «*Såkornet er Guds Ord*», sier Jesus i vers 11.

Liksom bonden sår kornet ut over åkeren, sår Gud sin sæd, sitt såkorn, Ordet, i menneskehjertene. Det skjer gjennom *forkynnelsen*. Først og fremst gjennom den forkynnelse som vi møter direkte i Guds Ord, Bibelen, som jo ikke er noe annet enn Guds profeters og apostlers forkynnelse til oss. Men videre gjennom all forkynnelse som er en sann forkynnelse av Guds Ord i Bibelen.

La oss derfor nå stanse litt for den sannhet, at vi i Bibelen har *Guds såkorn!*

Bibelen er ikke som annen tale eller litteratur, men det er Guds personlige tale til deg og meg, ja til alle mennesker. I Hebreerbrevet 2,3 sies det at ordet om frelsen først er forknyt ved *Herren* og deretter stadfestet *for oss* ved dem som hørte ham, dvs. apostlene. Og dette er det meget viktig at vi er klar over, nemlig at «*såkornet er Guds Ord*», og som vi skal komme tilbake til er dette en stor *hemmelighet*.

Jesus er Forkynneren

For å få enda klarere lys over hvem det er som taler til oss i Bibelen, bør vi også stanse litt ved Jesu tredobbelte embete.

Jesus har et *ypperste prestlig embete*. Med dette

forstår vi at Jesus er vår stedfortreder overfor Gud. Dette er det grunnleggende embete som alt annet beror på. Jesus er blitt vår *talsmann* overfor Gud. «*Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige*» (1 Joh 2,1).

Deretter har Jesus et *kongeembete*, og med dette forstår vi at alt er skapt til ham og ved ham, og alt som er til, det tilhører ham og skal tjene ham.

Og endelig har Jesus et *apostlembete*. Dvs. et *forkynnerembete!* Vi må merke oss at vi formanes til å gi akt på ham, ikke bare som yppersteprest og konge, men også som *apostel*, som *forkynner!* «*Derfor hellige brødre, dere som har fått del i et himmelsk kall: Gi akt på Jesus, den *apostel* og yppersteprest som vi bekjenner!*» (Heb 3,1). Det er først og fremst Jesus som er forkynneren. Det er han som er såmannen. Og når vi vet dette må vi også gi akt på det Ord han har gitt oss.

Når vi av og til omtaler ordene i Bibelen som profeters og apostlers ord, må vi være klar over at de bare er formidlere av Ordet. De er ikke opphavsmenn til Ordet. Jesus har forknyt Ordet, apostlene og profetene har kun stadfestet denne forkynnelsen for oss, dvs. de overbringer Ordet til oss.

Såmannen vi hører om i vår tekst er altså ingen mindre enn vår egen Frelser! Og det vil igjen si at det er Gud selv. For det er gjennom sin Sønn Faderen alltid åpenbarer seg for oss mennesker. Den som ser Sønnen, ser Faderen, og den som hører Sønnen, hører Faderen.

Forkynnelsens dårskap

Ordet er gitt oss i en ringe skikkelse. Akkurat som Jesus selv var i en ringe skikkelse mens han var her på jorden. Det er forut skrevet om Jesus: «*Han hadde ikke noen skikkelse så en kunne få lyst til ham*», og det samme kan sies om Guds Ord. Derfor også dette såkornet. Tenk noe så uanseelig og lite som et såkorn, og likevel er det det beste bilde på Guds Ord.

I dette vi her har sett ligger anstøtet i Ordets forkynnelse. Folk akter det for intet, fordi det er så ringe. Men i dette ligger også *hemmeligheten* i at «såkornet er Guds Ord». Likesom det bare er de som tror, som ser Jesu herlighet, slik er det bare de som tror Ordet og fortrørster seg på det, som opplever Ordets guddommelige kraft. For «*over alt herlig ligger et dekke*». Det gjelder også Guds Ord. «*Men når de omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort*» (2 Kor 3,16).

Av dette forstår vi, at mennesker som selv ikke har fått Bibelen som sin autoritet og som i sitt vitesbyrd frimodig kan tale med Ordets egen røst, dvs. tale i samsvar med Bibelens innhold, budskap og lære, heller ikke kan stå i Ordets tjeneste. De kan ikke være redskaper i Guds saårbeid. Og det er dessverre disse som er det største hinder for vekkelse og for Guds Ord.

Men det ord vi her har i Bibelen og den forkynnelse som er i samsvar med Skriftens selvvitnesbyrd, «er ånd, og er liv». Det er mektig til å frelse. Vi formanes derfor: «*Ta ydmykt imot Ordet som er*

mektig til å frelse deres sjeler» (Jak 1,21). Ordet er også mektig til å gjenføde (1 Pet 1,23). Ordet gir liv, det dommer hjertets tanker og råd, det vederkveger vår sjel og det åpenbarer det som ikke kom opp i noe menneskehjerte, nemlig evangeliet!

Guds Ord

Av dette ser vi igjen at det er gjennom Ordet at Gud handler med oss. Ordet utfører det Gud sender det til å gjøre. Og fordi Gud handler med oss og arbeider i vårt hjerte gjennom Ordet, og bare gjennom det, så blir et menneskes forhold til Gud akkurat slik som hans forhold er til Ordet!

Dette er samtidig den mest trøsterike og mest alvorlige sannhet.

For dem som ser sant på seg selv og har kommet til kort i alle ting og ikke rår med sitt eget hjerte, er dette en vidunderlig sannhet. For på den måten blir det jo håp for den mest hjelpeøse stakkar! Ja, nettopp hos dem som ikke kan tro, vil Gud ved Ordet virke tro, og hos dem som ser sin synd, sin bundne vilje og sin totale avmakt og fortapthet, vil Jesus komme inn med sitt Ord og bli *synderes Frelser!* Han vil «*åpenbare seg for de umyndige*» (Luk 10,21).

Derimot for «*de vise og forstandige*» har han skjult frelsens hemmelighet. Dette er de som klarer seg uten Ordet, og for disse er denne sannhet – som vi har nevnt – en dom. Lignelsen om såmannen har et budskap til alle dem som kan tro av seg selv, klarer seg selv og kan være fromme og gudfryktige av seg selv. Disse kjenner ikke hemmelighet

ten i at «såkornet er Guds Ord». Den levende og sanne Gud kjenner de ikke!

Den falske trøstegrunn

Det er mange religiøse som kaller seg med kristennavnet. De taler om at de tror på Gud, de ber til Gud og de møter Gud i naturen og gjennom andre mennesker osv. Men de bryr seg ikke om Ordet. Slike skal vite at de heller ikke bryr seg det minste om Gud eller evangeliet, men deres kristennavn er en spott og et hykleri og et selvbedrag.

Selvprøvelsen

Dermed blir spørsmålet til oss: Hvordan står vi i forhold til Ordet?

Mange av oss som leser dette vil sikkert gi vår tilslutning til det som allerede er sagt. Og mange av oss ville ikke finne på å stille spørsmålstege ved sannheten om at Skriften er Guds Ord. Tvertimot er det slik at dette er noe vi med all makt vil gå inn for å bekjenne. Men en slik bekjennelse frelser oss ikke! Og det er en overhengende stor fare for at denne sannhet kan bli en selvfølgelighet for oss. Da står vi ikke i det forhold til Skriften, som våre legemer står i forhold til maten. Da er vi ikke lenger avhengige av Ordet! Da kan vi bekjenne Skriftens ufeilbarlighet så lenge vi vil – det gagner oss intet.

Derimot, er det for vår evige salighets skyld at det er om å gjøre for oss at «såkornet er Guds Ord», da skal vi vite at Guds Ord er sådd i vårt hjerte. Det er Guds Ord som skaper tillit til seg, ved at han kommer til oss gjennom sitt liv.

Den indirekte vei til kirkefellesskap

« Nå har vi sett det igjen: Det lutherske Verdensforbund har hatt et stortmøte, og i referansene opptrer sterke utsagn fra visse hold om at reformasjonens «brudd» snart er leget.

Avis-klipp

Nøkterne mennesker vil likevel snart innse at kirkelig enhet mellom lutherdom og katolisisme er ikke umiddelbart forestående, bl.a. fordi Vatikanet så sent som i f  r har vist at Rom ikke har forandret seg. Ingen enhet er tenkelig uten pavens primat, sa Troskongregasjonen.

Men under dette m  r vi ikke overse at det finnes en «indirekte» vei til kirkefellesskap. Om den «direkte» vei synes stengt, er det stadig mange som ser muligheten ad den «indirekte» vei. Både på luthersk og på katolsk hold finnes det innflytelsesrike folk som anbefaler «en vei til suksessiv tilnærmelse», som det het i Maltarapporten (1972). I 1980 forelå beretningen fra en katolsk/luthersk kommisjon (Wege zur Geieinschaft. Veien til fellesskap). Her anbefales en rekke straks-tiltak: Representativ medvirkning ved gudstje-

givende Ord. Er det slik med deg at du ingen tro har, medmindre du får trøste deg på Ordet. – Da er du en kristen.

Troen m  r ha noe    tro, for den kan ikke tro på seg selv. Det    tro at en eier en tro en ikke har, er et selvbedrag. Det er Ordet vi skal tro, og det er Jesus vi skal tro på. Jesus sier det selv: «*Dersom dere blir i mitt Ord, da er dere i sannhet mine disipler. Og dere skal kjenne sannheten og sannheten skal frigjøre dere.*»

Som sagt er det mange ting i denne lignelsen som vi ikke kommer inn på her. Og mye mer kunne vært sagt, men Jesus selv forklarer lignelsen for oss (v.

11-15). Det er også nyttig    lese paralleltekstene hos Matteus (13,1-13) og Markus (4,1-20).

Den gode jord

Jeg vil allikevel til slutt si litt om den gode jord. Den gode jord hvor såkornet bærer frukt og n  r sitt mål, kaller Jesus    høre Ordet og holde det fast i et vakkert og godt hjerte. Dette er et ord man lett kan bli anfektet av. Men det er ikke her tale om mennesker som er bedre enn andre eller har bedre naturlige betingelser. Vi er alle like udugelige og fortapte i oss selv i åndelige ting.

nester, dåp, ordinasjoner osv., samt økende samkjøring på misjonsomr  dene.

Disse tanker har en viss aktualitet i dag. I anledning av at det er 150 år siden den katolske menighet i Kristiania ble opprettet, skal det feires katolsk messe bl.a. i Nidaros domkirke «Utenkelig for 10 år siden», sier biskop Schwemer.

Ikke alle vet hva en katolsk messe er. Forskjellen ligger ikke bare i seremonier. Etter katolsk lære, som uttrykkes i liturgien, skjer det et ublodig offer av Kristus i hver messe, til gagn for levende og døde (i skjærsilden). Kan noen finne dette i Bibelen? Luther regner offermessen for år den verste av alle villfarelser.

Formentlig skal ingen luthersk geistlig medvirke ved denne messen. Men hvem skal da være der? Og hvilke signaleffekt vil denne messen få? Liten tvil om det. F  lensens av forpliktelse på Bibelen er svak i dag, men uviljen mot klare bibelske holdninger er sterkt. Mange vil glede seg og tenke at når er det likt alt sammen. »» Men andre vil undre seg, og sørge.

CARL FR. WISLOFF
(Dagen, 08.07.93)

Det er derimot her tale om dem som holder fast ved Ordet, dvs. de som fortsetter    tro n  r prøvelsene og fristelsene kommer. Asaf sier i Salme 73: «*For meg er det godt    holde meg n  r til Gud*», og han taler også om    gå «*inn i Guds helligdommer*». Der ved Jesu føtter vil Gud bevare oss og oppdra oss og virke en stadig tro i vårt hjerte.

Dette «*bærer frukt i utholdenhets*», leser vi, og dette understrekker for oss alvoret i kristenlivet. Det er nemlig en strid    stride, en kamp verd    kjempe. Denne kampen kjempes ved    bli i *Ordet!* Amen.

Arbeidet på bedehuset

Bedehuset og arbeidet der har hatt og har stor betydning for kristenlivet i Norge.

Lekmannsarbeidet

Fra det første bedehuset ble bygd i Ryfylke (ca. 1840) til i dag, er det ikke få som på en eller annen måte har mottatt varig innflytelse av arbeidet på bedehuset.

Hva har bedehuset betydd for deg?

▼ Alfred Hamre:

Eg er frå Granvin, og i Indre Haranger er det mange bygder som ikkje har bedehus, slik og med heimbygda mi.

Men spørsmålet treng ikkje knytast til huset, men til det bedehusarbeidet står for, og slik har bedehuset hatt mykje å seia for meg. Eg nemner her den djupe vekkinga eg opplevde i 16-årsalderen, der eg las meg fortapt, og frelst i det nytestamentet eg hadde nytta på skulen.

Svarerne:

Alfred Hamre: Forkynner i Indremisjonssamskipnaden (DVI) og bor på Granvin.

Steinar Harila: Bysekretær i Molde Indremisjon (DVI). Bor i Molde.

Erling O. Kongevoll: Forkynner (områdearbeider i Agder og Rogaland) i Den norske Muhammedanermisjon. Bor på Gyland.

Tor Landro: Salgsfremmer av yrke. Formann i bedehusstyret og NLMs misjonslag på Landro.

Reidulf Tværåli: Lærer. Har vært kretsstyremedlem i Namdal (NLM) til 1993. Han bor i Røyrvik.

Bedehuset er forsatt lekemannsbevegelsens viktigste bastion, hvor Guds Ord blir forknyt til frelse, oppbyggelse og misjon.

Da Bibelsk Tro er svært opptatt av dette, har vi bedt noen forkynnere og ledere fra forskjellige kristne organisasjoner om å svare kort på to konkrete spørsmål.

Dinest har eg eit langt liv fått vore i forkynnarteneste på bedehusa i Sunnhordland, Hardanger og Voss.

▼ Steinar Harila:

Jeg tenker meg bedehuset som et godt hjem og en misjonsstasjon.

Et godt hjem gir sunn og god vokster. Når et vennesamfunn er preget av trygghet og varme, vil nådegavene modnes fram. Da vil også vennesamfunnet fungere som en åndelig «fødestue» for mange nye fødsler. Der «fødslene» uteblir, er forgubbing og utslettelse neste stasjon. I en fødestue trenges det kuvøser. Det er de som opplever en vanskelig fødsel, som gjerne trenger ekstra omsorg og hjelp til å vokse opp. Jeg håper det finnes nådegaver som fungerer som «kuvøser», som tar seg av dem som har det vanskelig på en eller annen måte.

En misjonsstasjon: Fra et sunt og godt vennesamfunn skal misjonens sak, hjemme og ute, vokse fram. Må Herren gi oss syner, slik at vi ser de hvite høstmarker. Historien viser oss at dette misjonsfolk hadde åndskraft og mot til å plassere seg midt i folkestrommen med evangeliet. Jeg vil nevne bedehusbygging, skoler av forskjellig art, leirsteder, teltmøter, bibelcamping, radioarbeid osv. Denne hellige erobringssånd trenger vi å be om at bedehusfolket må bli fylt av. Vi må be om at bedehuset blir en skanse mot avkristningen og at vi nekter å tilpasse oss tidsånden, men ydmykt bøyer oss for Guds Ord og vilje.→

▼ Erling O. Kongevold:

Et «tilfeldig» møte på bedehuset i 1958 førte til at ateisten (undertegnede) ble overbevist, og kapitulerete for Guds kall. Noen år senere valgte jeg bedehusfolket som basis i min forkynnergjerning. Dette har betydd alt for min utvikling som kristen.

▼ Tor Landro:

Som nyfrelst ble jeg av en troende broder invitert til møter på bedehuset. Der var det samlinger om Guds Ord og bønn to ganger i uka. Når de troende kom sammen, oppdaget jeg den åndelige kraftkilde som Guds Ord taler om – de helliges samfunn. Det var, og er fortsatt, en stor rikdom for meg å være der, for der er Jesus med sin gode Ånd. Han velsigner sine gjennom Ordet og vitnesbyrdet, slik at vi blir oppbygget på vår høyhellige tro. På den måten blir vi bevart i samfunnet med Jesus. Vi blir bevart mot synden, djevelen, verden og åndelig sløvhets og likegyldighet.

De første kristne var mye opptatt med disse åndelige kraftkilder som Gud stiller til disposisjon for sine barn på jord. I Apostelgjerningene 2,42 leser vi om at «de holdt trolig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene». Videre er bedehuset sentreret for de ulike misjonsorganisasjoner sine kristne aktiviteter og arbeid i bygda. Dette gjelder forkynnervirk somhet og misjonsbasarer, der vi kan, som Guds barn, utøve vårt kall i den arbeidsgrein Herren har kalt oss inn i. Det er til velsignelse for meg å være med i dette arbeidet.

▼ Reidulf Tværåli:

Jeg tenker med glede på min barndoms bedehus. Der var det en egen atmosfære. Det var det godt å komme. Også senere har bedehuset vært avgjørende for mitt liv. Det står for meg som en åndelig heim, utallige møter med Herren Jesus Kristus. Brødre og søstre fra forskjellige organisasjoner kom sammen om Ordet og bønnen. Ånden virket vekkelse og fornyelse, og misjonsgloden ble tent. Nådegavene i funksjon og Guds rike i vekst. Tanken på bedehuset fyller meg med takk og ærbødighet, for Ordet og for dem som gjennom det viste vei.

• *Hvilke muligheter og farer ser du for arbeidet på bedehuset i 1990-åra?*

▼ Alfred Hamre:

I bedehusarbeidet i 1990-åra er det framleis råd å vera herre i eige hus, i truskap mot Ordet og vedkjønninga.

Fåren er at den sataniske tvilen får eta om seg: «Har Gud verkeleg sagt...?» Likeeins alle desse nye måtane å skjøna gudsordet på: «De skal ikke døy, men Gud veit at den dagen de et av frukta, skal augo dykkar opnast...» (1 Mos 3).

Tida sine nye synsmåtar har nok vunne langt inn mellom bedehusfolket og, diverre. Dette gjer meg useieleg vondt.

▼ Steinar Harila:

Skal bedehuset ha noen framtid, er det noen forutsetninger som finnes i Guds Ord som vi gjør vel i å akte på. Åp 3,8: Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har:

1. Liten styrke.
2. På tross av liten styrke tatt vare på mitt Ord.
3. Ikke fornekktet mitt navn.

En «åpnet dør» finnes bare der hvor disse tegn finnes. I den forsamling der tidsånden har gjort sin gjerning, vil den åpne dør kunne fungere som et sosialt fellesskap. Men åndelig sprengstoff som løser lenker og setter plagede fri finnes ikke i slike sammenhenger. Vår tid trenger et bedehusfolk som er bundet av Guds Ord, som står seg mot alle anslag fra sjælefiden, og nekter å bøye seg for tilpasningsteologien. Det er mange fare signaler i tiden og vi trenger å be: Gi oss enda en nådetid, og ta ikke din Hellige Ånd fra oss!

▼ Erling O. Kongevold:

Farene er allerede til stede. Det har kommet inn triks og metoder. For meg ser det ut til at minkende tiltro til Bibelens ord fører til at en tar kunstige ting i bruk (håndsopprekking, «Kom fram!» osv.) Dette har vaksinert mange mot Ordets påvirkning. Et par evangelister har ved selvsyn konstatert at ca. 90 % av disse forsvinner fra de kristne forsam-

Hvor er Lammet?

Trompeten for Kristus (TfK), et dansk oppbyggelig blad, har kommet ut med sitt siste nummer. Grunnen er at stifteren, V. Einer Pedersen, av helsemessige grunner har avsluttet sin redaktørgjerning.

Blad-klipp

TfK kom ut regelmessig i hele 26 år og var et frittstående evangelisk blad med abonnenter hovedsaklig i Danmark og Norge.

Det aller siste oppbyggelige styket som ble gjengitt i TfK vil vi gjerne dele med Bibelsk Tros lesere – ransakende og ganske typisk for mye av det som ble presentert i bladet. Iden grad Guds Ord er blitt forkjent, vil god frukt bli åpenbar i sin tid...

Nedenstående betraktnign er skrevet av N. P. Madsen (Les 1 Mos 22,7.)

Alt var i orden til ofringen, men «hvor er lammet?» sier Isak.

Hans spørsmål har vi grunn til å stille en masse mennesker.

linger. I dette må det ryddes opp. Å, hvor jeg lengter tilbake til den tid da Ordet ble brukt til å overbevise, og troen på evangeliet førte til nytt liv. Måtte vi igjen kjempe fram respekt for det forkynnte ord. Da blir bedehusene brukt slik som den var tenkt til. «Troen kommer av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord.» Ved Ordet og bønnen drives arbeiderne ut til en verden som er på vei til stupet. Derfor: Støtt bedehusarbeidet! Vær på vakt mot alt som vil ødelegge dette! De kommer til dere i føreham, men er glupende ulver. Eller de kan se ut som et lam, men taler som en drage (Åp 13,11, Matt 7,15). La oss besinne oss på det som står i Joh 4,1: «Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud!» Våre muligheter er avhengig av at vi er i pact med Guds eget Ord, og dermed går i takt med Den Hellige Ånd.

▼ Tor Landro:

Det er vanskelig å svare på. Det er nærliggende å tenke på et utsagn av Luther. «Dersom jeg visste at Jesus kom igjen i morgen, ville jeg plantet mitt epletre i dag.» Det gjelder for oss å være trofast i dette arbeidet og ha tillit til Guds Ord og løfter. Framfor alt må vi

Hedningene har sine guder, islam sin profet, Israel sin lov, sin gudsdyrkelse, men hvor er lammet?

Og alle navnekristne her hjemme som ofte har alt i orden: De har sin dåp og nattverd, sin gudstjeneste, de har en Gud, Vårherre der oppe i himmelen – men hvor er lammet?

De har intet lam. De har aldri hatt noen stund, hvor Lammet, Guds slakte Lam, ble deres liv, deres frelse og fred – hele deres kristendom.

Derfor er de fortapte i alt det andre, for: Bare i Lammet er frelse. Bare i Lammets Blod er soning og adgang til Gud. Og i himmelen hos Gud selv dreier alt seg om Lammet. – Sangen er «Lammets sang», bruden er «Lammets brud» og bryllupet er «Lammets bryllup».

Dyrt kjøpte sjel: Er Guds Lam blitt din eneste adgang til himmelen? Hvis ikke kommer du aldri inn der!

ha tillit til hva Gud kan utrette gjennom sitt Ord, når folk samles under Ordets forkynnelse og hørelse. En av farene for arbeidet på bedehuset kan lett bli, at vi i tiden mens vi venter på vekkelse fra Gud, kan bli utålmodige, og «lage/produsere» noe selv av kristelig aktivitet. Se Salme 40. Eller som det var på profeten Elisas tid: «...og landet lider under for tidlige fødsler» (2 Kong 2,19). Faren kan også være at vi får forkynnere som ikke er kalt og drevet av Gud, men av mennesker. Da kan lett den åndelige søvn bli dominerende og vi kan få Ladodikea-tilstander (Åp 3,14-22). Må Gud i sin nåde bevare oss.

▼ Reidulf Tværåli:

Bedehusets tid er ikke forbi. Også i dag opplever vi at slike hus bygges og invies til Ordets tjeneste. Dette er stort og løfterikt. Men alt står og faller med vår tillit til Bibelen som Guds ufeilbarlige Ord. Kan unge og eldre stå sammen på denne faste grunnvoll, vil nok Herren igjen gjeste sitt folk. Men svikter det her, er det ute med oss.

Vi må også ta oppgjør med sang- og musikkformer og andre aktiviteter som ikke hører heime i Herrens hus.

Lovens vrede og Lammets vrede

AV DAG RISDAL

Med lovens vrede menes Guds dom som følge av synd mot loven og de ti bud. Lammets vrede, derimot, innebærer Guds vrede på grunn av vanstro mot evangeliet eller motstand mot Jesus som Guds Sønn og Frelser.

I den aktuelle debatt får vi et bestemt inntrykk av at den alvorligste synd gjelder brudd på de ti bud og en rekke samfunnssynder. Ett eksempel er abort-saken. Og sant skal sies: Synd mot det 6. bud eller det å drepe et foster i mors liv er en forferdelig synd! Det er å krenke Guds hellige rådsutning og vilje.

Men i evighetsperspektiv er det noe som er langt mer alvorlig. Og det er å *gli bort fra* evangeliet, det er å komme i *drift fra* Frelsen, det er å avvise Guds Sønns fullbragte verk. Det finnes intet mer ansvarsfullt i tilværelsen enn dette.

Vantroen mot evangeliet er selve grunnsynden! Jesus sier: «Og når han (den Hellige Ånd) kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: Om synd, fordi de ikke tror på meg» (Joh 16,8-9). Hvorfor blir *denne sannhet* så lite fremholdt i dag?

Hebreerne befant seg i denne alvorlige tilstand. I sin første tid hadde den hørt Ordet om Jesus til frelse. De var «blitt opplyst, hadde smakt den himmelske gave og fått del i den Hellige Ånd» (Heb 6,4). Tross liv var levende og sterkt i begynnelsen (10,32).

Men etter hvert var de blitt trøtte av kun å holde seg til de *usynlige* skatter i Kristus (forsoningen, rettfediggjørelsen, syndenes forlatelse og fred med

Gud). I stedet vendte de seg til en mer aktivistisk, håndgrepelig, nyttig, synlig og utvortes form for trosliv (12,18-24). Denne faren er så og si innebygget i oss – om vi ikke blir gjort oppmerksom på den.

Men en slik åndelig tilstand betrakter forfatteren av Hebreerbrevet som dypt alvorlig. Den grenser til et *frafall fra Jesus* – som i sin ytterste konsekvens ikke lar seg gjenopprette (6,4-6).

En kunne kanskje si det slik: Hvis jeg reiser ut og taler om moral, samfunnssynder og tidens forderv, stiller folk seg i kø for å høre. Men om jeg forkynner Ordet om korset, det enkle evangelium om Jesu frelsesverk for fortapte syndere, da er det liksom ikke så tiltrekkende.

Er vår vurdering av hva det egentlig kommer an på blitt fordred? Har vi tapt sansen for hva Bibelen sier er vesentlig? Har vi mistet evighetsdimensjonen i vår forkynnelse?

Årsaken til at vi blir trøtte i troens liv, er at vi er kommet bort fra Ordet og dermed mangler vi lys fra den Hellige Skrift. Jesu herlighet ser vi kun ett sted, nemlig i Guds Ord (Heb 7,4).

Faren består i å bli dratt bort fra Kristus. Dette skjedde også med Galatermenigheten: «Dere er *skilt fra Kristus*, dere som vil bli rettfediggjort ved loven, dere er *falt ut av nåden*» (Gal 5,4). Denne menighet som hadde fått Kristus malt for øynene som korsfestet og som på den måten hadde begynt i Ånd, sto i fare for å fullføre i kjød (Gal 3,1-3).

Hva var grunnen til fråfallet fra Jesus i disse to

Fra troens
slagmark

Se på ham!

Kjære venn – når synden frister,
se på *ham*!

Hør det du, som nettopp mister
alt ditt mot – og håpet brister,
se på *ham*! – Se *Guds Lam*!

Kjære venn, som Satan sikter!
Se *Guds Lam*!

Se på Ham når dine plikter
tynger deg – når troen svikter.
Se på *ham*! – Se *Guds Lam*!

Se på *ham* – ved stengte dører.
Se på *ham*!

Han som ser og alltid hører
dine bønner og som fører
sine fram. – Se på *ham*!

Vit at alle dine synder
lå på *ham*.

Se – ja se – og du begynner
snart å tro hva *han* forkynner:
All din skam lå på *ham*.

Nynn på disse enkle toner:
Se *Guds Lam*!

Se din Frelser og Forsoner,
som sto opp og evig troner.
Se *Guds Lam*! Stol på *ham*!

OLAV NERGÅRD

menigheter? Det kan sies enkelt: *Ulydighet mot evangeliet!* «Men ikke alle var lydige mot evangeliet», skriver Paulus i Rom 10,16.

Bibelen setter løftet (evangeliet) høyere enn loven – når det gjelder troen og frelsen. «For loven er blitt gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus» (Joh 1,17). Loven adlyder jeg med mine gjerninger, men evangeliet adlyder jeg med min tillit til Jesus.

I Hebreerbrevet 2,2-3 sammenlignes ulydighet mot loven med ulydighet mot evangeliet: «For når det ord som ble talt gjennom engler (loven) sto fast, og hver overtredelse og ulydighet fikk sin fortjente straff, hvordan skal da vi unnfly om vi ikke akter så stor en frelse?»

Det er farligere å være ulydig mot evangeliet enn å være ulydig mot loven. Det er mulig å bli frelst om jeg synder mot loven og deretter vender om bekjenner

min synd. Salme 32 er et klart eksempel på det. Men det er ikke mulig å bli frelst for den som avviser evangeliet og blir ved i sin vantro mot Jesus. «Har noen brutt Mose lov, da dør han uten barmhjertighet på to eller tre vitners ord. Hvor meget verre straff tror dere da den skal aktes verd, som har trådt *Guds Sønn under føtter og foraktet paktens blod*, det som han ble helliget ved, og har spottet nådens Ånd?» (Heb 10,28-29).

Noen spør: Hva skal vi gjøre for å gjøre Guds gjerninger? Svaret er: «Dette er Guds gjerning at dere skal *tro på ham som han har sendt*» (Joh 6,29).

For den eneste måten Gud kan gjøre meg rettferdig på, er gjennom troen på hans Sønn: «Da vi nå er rettferdigjort ved tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus» (Rom 5,1). Med andre ord: Evangeliet er budskapet om en oppfylt lov – som blir *gitt meg* ved troen på Jesus!

Men det var nettopp *troen på Jesus* som Galatermenigheten og Hebreermenigheten var i ferd med å gli bort fra. – Farligere enn all umoral og forderv er frafallet fra Jesus. «Se til at dere ikke avviser ham som taler! For unnslapp ikke de som avviste ham som talte på jorden (Moses), hvor meget mindre skal vi da unnslipp om vi vender oss *bort fra ham* som taler fra himmelen (Jesus), Guds Sønn.» Se Heb 12,25. Alvoret møter vi særlig i Åp 6,16-17: «Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen og for *Lammets vrede*. For deres store vredesdag er kommet, og hvem kan da bli stående?»

Buskapet blir da: «Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham» (Joh 3,36).

Guds heilage lov

AV OLAV TOFT

Det fyrste bodet

Du skal ikkje ha andre gudar attåt meg

Det var naudsynt å gje eit slikt bod. Gud, skaparen, kjende mennesket og visste kor lett det kunne skifta standpunkt og falla i synd. Ein kan berre visa til Adam og Eva, og dette skulle vera nok til å forstå at det måtte vera turvande med eit slikt bod (1 Mos 2,1-6). Jamfør Augustana, art. 2: «Like eins lærer dei at etter Adams fall kjem alle menneske til verda med synd, det vil seia utan otte for Gud, utan tillit til Gud og med vondlyst.»

Trass i at Gud hadde ført folket sitt ut av Egypt og på underfull vis leia dei gjennom havet og øydemarka heilt fram til foten av Sinaifjellet, så fekk dei Aron til å laga ein avgud som dei tilbad, ofra til og sa: Dette er din Gud, Israel, som førde deg opp frå Egyptarlandet (2 Mos 32,1-8).

Dette gjekk føre seg medan Moses var på fjellet for å ta imot dei ti boda, skrivne med Guds skrift. Og det fyrste og viktigaste av desse var nett dette bodet: «Du skal ikkje ha andre gudar attåt meg» (2 Mos 20,3).

Dansen rundt gullkalven

Då Moses kom ned att frå fjellet og såg dansen rundt gullkalven, reagerte han så sterkt at han knuste begge lovtavlene. Han var vel også knust i sitt indre, kan ein tenkja. Men, som me veit, fekk han nye tavler. Gud visste at folket trong bodet om ikkje å ha andre gudar attåt seg; for han

kjende vondskapen dei-
ra. Og som den heilage
Gud toler han ingen av-
gud ved sida. Eit av dei
mest siterte skriftorda i
Det gamle testamentet,
det såkalla «Shema»,
understrekar nettopp
dette: «Høyr, Israel! Her-
ren vår Gud, Herren er
ein» (5 Mos 6,4).

Avgudar gagnar ikkje

Andre gudar skulle ikkje finnast hjå Guds folk, for avgudane er til ingen nytte. Sml. Jesaia 44,9 flg.: «Dei som lagar utskorne bilete er alle ingen ting, og deira kjære gudar kan ikkje hjelpa... Kven er det som har laga ein gud og støypt eit bilet - til ingen nytte?» Merk serleg v. 20: «Den som held seg til det som berre er oske, honom har eit dåra hjarta ført vill, og han bergar ikkje si sjel og seier: Er det ikkje lygn det eg held i mi høgre hand?»

Tenk etter litt her: Kva hjelpe ville det vera, om du låg ved kanten av eit stup, i ferd med å detta utføre, å ikkje ha noko anna å gripa tak i enn ein oske-dunge?

«Kom dette i hug, Jakob! Kom det i hug, Israel! For du er min tenar. Eg har skapt deg, du er min tenar, Israel. Eg gløymer deg ikkje. Eg stryk bort dine brot som ei skodde og syndene dine som ei sky. Vend om til meg, for eg løysjer deg ut» (v. 21-27).

Me som lever i landet vårt burde alle ha lært at det berre er ein Gud. (Så framtid heim og skule ikkje har svikta.) For i barne-lærdomen vår heiter det at me skal ottast og elskaa

*Dei ti
boda (II)*

Ord tømmes for innhold

« Hvem er liberal? Hvem er konservativ? Hvem er bibeltro? »

Blad-klipp

Den norske debatten om tro, liv og lære har for en stor del kunnet bruke kategoriene overfor som etiketter på et sett med synspunkter, meninger og holdninger. Svakhetsene til tross har de gitt informasjon til menigheter og forsamlinger. En forkynner som ble betegnet som teologisk konservativ, hadde de troendes tillit. Vi har kunnet regne det som bekrefte på at forkynneren aksepterte apostlene ord som Herrens Ord. At slik ur-kirken forstod Ordet og slik menigheten i århundrene etterpå forstod det, slik opplevde forkynneren seg forpliktet på å bære det videre.

Liberal teologi kunne nok tiltale folkekirken, men ikke den bekjennende menighet. Når biskop Schjelderup for nær 40 år siden brøt med kirkens praksis fra apostlene av og ordinerte en kvinne til hyrde, uttalte et nærmest unisont lederskap i kirke og organisasjoner: Dette er liberal teologi. Og kristenfolket forstod og tok stilling.

De stridsspørsmålene som opprinnelig ga mening til skille mellom

liberale og konservative, dominerer ikke lenger debatten. Men forholdet til apostelautoriteten er fortsatt sentralt. Problemet i dagens debatt er at mange fremstilles som konservative teologer, selv om de leser Bibelen og trekker samme konsekvenser som Schjelderup. Var Schjelderup liberal når han satte en kvinne til hyrde? Var han konservativ ettersom han startet praksis som påstått konservative teologer fører i dag? Skriften har ikke forandret seg, men det har sannelig leserne!

Hva mener de som i dag bruker begreper som liberal, konservativ, bibeltro om seg selv og andre? Det kan ingen vite. Ordene er tømt for innhold. Når først tuklingen med det apostoliske ord har blitt tillatt praksis i kirken, er det knapt noen grenser for hva som nå omdefineres.

Tidens tåker og tåketaler legger dekke over Ordet. Våre ledere trenger å se klart. Be om at menigheter og forsamlinger får hyrder som både lærer, lever og leder vel. »

JOHANNES SØRENSEN
(Utdrag av lederartikkel
i Samenes Venn nr. 8 – juni 1993)

Gud over alle ting, og setja all vår tru og lit til han.

Det er ikkje berre laga ting som vert avgudar for mennesket. Det kan like gjerne vera pengar, karriere, makt. Alt det som ein set høgre enn Gud. Difor åtvarar Guds Ord jordisk-vende kristne til å avleggja dei udygder og laster som dei hadde i heidenskapen. «Så døy dykkar jordiske lemer: utukt, ureinskap, ovhug, vond lyst og havesykje, som er avgudsdyrkning» (Kol 3,5).

Hovudstykket

Det fyrste bodet er hovudstykket, fundamentet for alle dei andre boda i dekalogen. For dersom du ikkje har tru for det fyrste bodet, vil du heller ikkje ha age for dei andre boda som Gud har gjeve.

I Luthers store katekisme vert me oppmoda til å akta oss for framande gudar, læra det fyrste bodet retteleg godt og ta imot Guds gode gaver, utan å setja gåvane høgare enn

gjevaren. For, som han seier, skomakaren brukar nål, syl og tråd til arbeidet sitt, og deretter legg det til side. Ein gjest i eit herberge får mat og seng for ein førebels trong. Slik skal kvar gjera i sin stand etter Guds ordning, og ikkje lata noko vera herre eller avgud. For der hjarta er rett vendt mot Gud, og dette bodet vert halde, der fylgjer alle dei andre etter.

(Framhald neste nr.)

Sjelle-sørgeriske sannheter fra Romerbrevet (V)

AV NORVALD YRI

Et liv i Ånden (Rom 6-8)

Bibelsk
sjelesorg

Døpt til død og til nytt liv (Rom 6,1-11)

«Den som tror og blir døpt, skal bli frelst», står det i Mark 16,16. Gud tilbyr deg sin usynlige nåde både ved Ordet sammen med vannet (dåpen) og ved Ordet alene (Tit 3,4-8, 1 Pet 1,20-25). Den kristne dåp som Jesus innstiftet etter sin oppstandelse er pakts tegnet i den gamle.

I Apgj 2,38 står det slik: «Omvend dere, og la dere alle døpe i Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få den Hellige Ånds gave.» Omvendelse er å få et nytt sinn. Dette skjer ved at Guds Ord (evangeliet) skaper tro på Jesus. Den som er omvendt og døpt, får forlatelse for alle sine synder. Og den som har fått forlatelse for sine synder, har også fått den Hellige Ånd; han eller hun er *åndsdøpt* (1 Kor 12,13). *Åndsdøpt* er da den som er *født på ny*. Bibelen taler også om å bli fylt av Ånden. Åndsfylde er noe som skal skje igjen og igjen hos den troende ved Guds Ord (Ef 5,18, Kol 3,16 flg.). Åndsfylde skjer også når Gud ser det nødvendig å utruste sine til spesielle oppgaver, en troende kan være i særlige vanskeligheter osv.

Noen sier at små barn skal ikke døpes. Til det svarer vi at også de små barn er syndige mennesker med arvesynd. Dessuten forstår vi dåpen som «et synlig evangelium» som Gud selv tilbyr oss. For det tredje er dåpen paktstegnet slik omskjærelsen var det i gammeltestamentlig tid. Guttebarn åtte dager gamle ble omskåret. For det fjerde sa Jesus: Gjør *alle folkeslag* til disipler (Matt 28,19). Vi

hører ingenting om at barna ikke kunne bli døpt. Videre leser vi om Lydia og *de som tilhørte henne*: Alle ble døpt. Fangevokteren ble døpt med alle sine (Apgj 16,15 og 33). De små barna må få lære om Jesus når de vokser opp.

Her i Rom 6,1-11 blir det sterkt understreket at den som er døpt til Jesus og tror på ham, står i et døds- og livssamfunn med ham. Han tok på seg ditt gamle menneske og gikk i døden for deg. Dåpen minner deg om at du er død med Jesus. Her kan du tenke på dåp som hel og full neddykking (det samme som sprinklingen skal symbolisere). Men du vet at Jesus er ikke i graven i dag. Han er stått opp. Du som tror på Jesus skal få regne deg levende for Gud, for Jesus lever for Guds åsyn i ditt sted.

Du lever for Gud

(Rom 6,12-23)

Du er død i forhold til synden. Men slik kjenner jeg det ikke, sier du. Synden er både sterk og ond i meg, den er så umulig. Ikke bare synden plager meg, men jeg kjenner ondskapens makt gjennom hele meg. Kan det virkelig være slik at jeg er død i forhold til synden? Jeg må rope til Gud i nøden: Hjelp meg, Herre.

Vil han hjelpe? Ja. Kan han hjelpe? Ja. Men legg merke til sammenhengen i kap 6: Du må se på Kristi død og oppstandelse *for deg* som kraften i ditt nye liv. Hele tiden må jeg se til ham som jeg tror på. Det er ved hans frelsesverk jeg er død for synden og levende for Gud.

Det skjedde noe med deg da du kom til tro på Jesus. Rom 6,17: «Men Gud være

takk at dere som var syndens tjener, *av hjertet er blitt lydige mot den læreform dere er overgitt til.*» Før levde du i synden og etter syndens vesen. Nå, derimot, har du fått en ny lydighet fordi du kom inn i samfunnet med Jesus. Evangeliet om Jesus nådde ditt *hjerte*. Du ble født på ny, du ble omvendt og fikk en ny lydighet som preger hele ditt liv.

En ny lydighet mot Guds Ord gjør at du har lyst og trang til å tjene ham som satte din samvittighet i frihet. Du byr deg frem som en lydig tjener for Gud, for hans Ord og for frelsesbudskapet om Jesus. Du elsker Guds gode bud etter ditt nye sinn.

Du er fri fra loven

(Rom 7,1-6)

Denne nye lydighet i hjerte og samvittighet, henger norske sammen med at du er *frei fra lovens herskermakt*. Dette gjelder bare den som er kommet til tro på Jesus.

Der er en grunnleggende forskjell på de mennesker som er treller under loven og de som i sannhet er frie (Gal 4,21-31). Hva er typisk for den som lever i treldom? Utslagene kan være mange og ulike, men ett fellestrekke er at det ennå ikke har gått opp for dem at Jesu Kristi frelsesverk *alene* gjelder til frelse og frihet. Disse mennesker holder på med *noe annet* eller noe i *tillegg* til det Jesus har gjort.

De tar det alvorlig med seg selv og sin kristendom. De kan gjerne tale om de kristne sannheter. Men på bunnen av samvittigheten ligger en fast og sterkt tro på at det er deres egen innsats som skal gi hjelp fra Gud til

frelse og fred. Derfor anklager disse mennesker seg og andre hele tiden for ikke å ta det alvorlig og nøye nok med sin religiøse innsats. Spesielt står de imot dem som ikke vet seg noe annet til frelse enn Jesus (Gal 4). Noen regner med sin kirkegang og sin aktivitet på bedehuset som del av frelsen, gaver til Guds rike, nikkjærhet i fromhetstliv, ytre synlige utslag av hengivenhet til Gud, ja også den rette samme tro kan komme til å bli en åndelig sovepute for noen. Sjelefonden kan føre et menneske inn i så mange fristelser.

Merk deg: Vi sier ikke noe negativt om kristenlivet, om bønneliv, gaver til Guds rike, kirke- og bedehusgang. Men vi vil ut fra Guds Ord minne om hvor alvorlig det er når mennesker som vil være kristne i realiteten treller under lovens strenge bud, når de ikke har fått se seg løst og fri fra lovens dom og anklage.

Når en sann troende hører slik tale, er det lett også for ham å tenke: Også jeg er en trell under loven, for slike tanker kommer også til meg. Ja, saken er jo den at vårt gamle hjerte og vårt bortvendte sinn så lett kan få oss til å stole på oss selv og våre gjerninger, på kjødet, som Bibelen så ofte taler om. Men la oss holde oss til Guds Ord, la oss se på *det vi vet* i denne sak.

Vi kjenner til noe som har skjedd ved Kristus: Vi vet at vi er døde fra loven ved Kristi legeme (Rom 7,4). Hva betyr det? Jo, at Kristus av Gud ble tilregnet alt det den hellige lov krever av deg. Gud ikleddet sin Sønn alle lovbrudd og alle misgjerninger: Han gjorde ham til

selve skyldbrevet, til en forbannelse under loven, og Gud straffet sin Sønn (Kol 2,15 flg., Gal 3,13, Jes 53). Og glem det da ikke: *Det var alt i ditt sted*. Dette blir i Rom 7 sammenliknet med en mann som dør slik at ekteskapsloven blir opplost for kona, og da kan hun gifte seg med en annen.

Nå ser vi at det er i samfunn med Jesus vi er døde bort fra loven, i samfunn med ham har vi del i hans frikjøpelse fra vrede og dom. Hvem skal du da tilhøre? Jo, den samme som døde under loven for deg, den oppstandne Jesus Kristus. Det nye åndelige liv blir skapt i det hjerte som får se seg løst fra dommen og vreden ved Jesu Kristi verk.

Loven og synds-erkjennelse

(Rom 7,7-13)

Ja, sier du, jeg ser hva som står her om friheten, og likevel, loven plager meg stadig. Kan jeg leve i et rett samfunn med Jesus, slik som jeg har det?

Spørsmålet ligger nært: Her hører vi at er vi fri fra loven, så plages jeg likevel av den samme Guds hellige lov. Hvordan henger det sammen?

Grunnen ligger i et faktum at du fremdeles har det gamle menneske. Jeg går ut fra at du ikke lever i synd og forsvarer syndige forhold som Guds Ord taler klart om. Gjør du det, må du straks omvende deg igjen. En sann kristen opplever stadig, igjen og igjen, det samme som han opplevde da han ble omvendt den første gangen, nemlig at synden blir levende for ens hjerte.

Her er en viktig sak: *Loven må få virke det Gud selv*

har til hensikt at den skal virke. Lovens viktigste oppgave er å holde levende for vår erkjennelse at vi i oss selv er fortapte, vi har arvesynden i vårt vesen. Loven skal holde levende for oss at den onde lyst er synd mot den hellige Gud.

En tid levde Paulus i det bedrag at han trodde seg å ha åndelige liv ved lovens bokstav. Han trodde at han ved sin egen gode innsats og sine gode gjerninger skulle oppnå rettferdighet fra Gud. Dette er fariseernes surdeig. Går du på samme vei som Paulus gjorde før han ble omvendt? Lever du i det samme selvbedrag?

Hør Guds Ord i Rom 7,7-13. Se hva som skjer der Guds Ånd får bruke lovens ord i menneskets erkjennelse. Slik var det første gangen, og slik er det i vår vandring som troende. Da budet kom, våknet synden til live (v. 9). Budet ble til død (v. 10). Synden nyttet det som er godt (budet, loven) til å føre død over meg. Ved budet skulle synden bli overlag syndig (v. 13).

Slik virket loven til Paulus' omvendelse. Slik virket den også til min og din omvendelse. Synden blir overlag syndig ved budet.

Men slik virker også loven ovefor oss i det vi vandrer som troende. Det er Guds vilje at vi hele tiden skal høre budet og ha en sann erkjennelse av oss selv og vår synd. Jeg kjente ikke synden uten ved loven. For begjæret hadde jeg ikke kjent dersom loven ikke hadde sagt: Du skal ikke begjære (v. 7).

Den stadige kamp

(Rom 7,14-25)

Ligger da ikke fortvilelse nær? Kan jeg holde ut med

en slik erkjennelse av synd og begjær i mitt syndige kjød? Her står vi overfor en viktig sak: *Du er i en tilstand du må godta så lenge du er her i verden.* Herren lar det være slik for at vi alltid skal leve i avhengighet av ham.

Du opplever dødens makt i deg fordi du i deg selv er kjødelig (v. 14 flg.), fordi ditt gamle menneske ikke kan eller vil gjøre det som ditt nye liv vil. Synden bor i deg (v. 17), i ditt kjød bor ingenting godt (v. 18), derfor gjør kjødet det som er ondt (v. 19). Det onde ligger deg så nær fordi du i ditt gamle menneske har en lovmessighet som bare vil synd (v. 21-23). Denne elendighet må du slite med så lenge du lever, for dette dødens legeme henger fast ved deg, og ut fra dette tjener du synden (v. 24-25).

Kan virkelig et sant troende, frigjort, åndsfylt menneske ha det slik som det er skildret her (v. 14-25)? Umulig, sier noen tolkere. Frigjorte troende kan ikke ha det slik. Paulus må tale om en tilstand *før* omvendelse og gjenfødsel. Men våre fedre som levde i den bibelske erkjennelse av at vi har både det gamle og det nye menneske, hadde ikke vansker med at dette gjelder sanne, troende mennesker. Legg merke til at det står *presens, nåtid*, i versene fra 14 og følgende: For det jeg *wil*, det *gjør* jeg ikke, men det jeg *hater*, det *gjør* jeg.

Du er en synder og en urettferdig i deg selv, det er sant. Men du er mer, du som er gjenfødt, du er en ny skapning i Kristus. Våre fedre sa det slik at vi er *samtidig rettferdige og syndere*.

Du fikk en ny vilje da du ble omvendt og gjenfødt (v. 15). Ditt nye jeg er i Kristus (v. 17). Du har lyst til å gjøre det gode etter ditt nye sinn (v. 19 og 21). Du kan si med Paulus: «For etter mitt *indre menneske* slutter jeg meg med glede til Guds lov» (v. 22). Og som det sies i v. 23 «*loven i mitt sinn*», dvs. den nye lyst og vilje som hører til det gjenfødte sinn og hjerte (det nye livsprinsippet, den nye lov-messigheten).

I v. 25 sies det rett ut: «Jeg, som jeg er, tjener da Guds lov med mitt sinn (altså det indre, gjenfødte menneske), men syndens lov (lovmessighet) med mitt kjød.»

Er det sant om meg? Ser jeg på meg selv og kjenner etter i mine følelser, så er det lite som vitner om at jeg tjener Guds lov med mitt sinn. Vi finner altså ikke trøsten der. Paulus kjente på det samme, men han vendte seg til det rette sted for hjelp: Jeg elendige menneske. Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» (v. 24).

Ja, hva er så svaret? At jeg hele tiden er *avhengig av en annen* for å vandre i frihet fra synden og loven. Hele tiden har jeg min vissitet og trygghet i Jesus Kristus (v. 25), og *bare i* ham hva angår friheten fra døden og dommen. Det er også bare her jeg har frihet fra synden som bor i meg.

Er du i Kristus, da er du i Ånden

(Rom 8,1-13)

Er det virkelig sant at Gud ikke dømmer og straffer meg, ja kaster meg i den evige fortapelse på grunn av det gamle menneske som ennå er i meg? Er det virkelig mulig at han ikke

tilregner meg all den «synd og urenhet som bor i mitt hjerte»? Svaret kommer i Rom 8,1: «*Så er det ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.*»

Du har all grunn til å takke ogprise ham for hans store nåde og miskunn mot deg. Den store hemmeligheten ligger i dette å være i Kristus Jesus. Er du i ham, da skal ikke forbannelsen til vrede og evig fortapelse nå deg.

Å være i Kristus er det samme som å være i Ånden (v. 9). Det betyr at alt det Jesus har gjort for deg kommer deg til nytte og hjelp i vandringen med ham. I Ånden gjelder Jesu Kristi stedfortredende lovoppfyllelse for deg. Gud ordnet alt i Kristus. Der forlikte han oss med seg selv (2 Kor 5,14-21), der straffet han all synd og lovovertredelse (Jes 53). Jesus sa jo selv at han skulle oppfylle loven og profetene (Matt 5, 17, 3, 15). På Golgata ropte han ut: Det er fullført!

I Ånden er Jesu stedfortredende liv ditt. Loven kunne ikke ta bort eller forandre mitt syndige kjød, men Gud ordnet alt selv da Jesus ble gjort til en forbannelse under loven for oss.

Ved Ånden bor lovens rettferdige krav i deg, kan vi si. Ved troen fikk du Kristi lovoppfyllelse som din. Ut fra dette flyter da all velsignelse til deg.

Nå vandrer du ikke i samsvar med kjødet som er i deg, men du er ledet av Guds gode Ånd som er deg gitt.

Åndens gjerning

(Rom 8,14-31)

Tenk å få være under Guds Ånds ledelse med vårt liv. Ånden gir oss det fortrolige samfunn med

vår himmelske Far: Ånden skaper *abba-ropet* i ditt hjerte.

Ånden styrker deg i samfunnet med din gode Far i himmelen. Du får se at du har en stor og rik arv med Jesus. Kanskje ser det mørkt ut for mange av Guds barn her i verden, med arven i himmelen kan ingen ta fra oss.

Ånden holder den kommende herlighet levende for den troendes hjerte. Hele skaperverket sikter jo inn på det samme at en dag skal den troende løses ut fra alle lenker som binder og nå fram til himmelen.

Du kjenner på svakhet og skrøpelighet, men Ånden kommer deg til hjelp. Det er tider i ditt liv da du ikke vet hva du skal be om. Det er så vanskelig å bli klar over Guds vilje for deg. Ja, men Ånden kjenner Guds vilje for deg, og han går i forbønn for deg ut fra det kjennskap han har om Guds vei for deg. Dette er trygt å vite. Det betyr at alle ting virker sammen til det beste for deg.

Guds gode vilje for deg er omsluttet av hans utvelgelse, hans kall og hans rettferdighet. Hans mål med deg er at du skal nå fram til herligheten i det fullkomne Guds rike.

Er Gud for oss, hvem er da imot oss

(Rom 8,31-39)

Noen ganger opplever du det som all verden står deg imot. Du plages av fristelser, synden lar seg ikke temme. Og hjertet ankla- ger. Det avgjørende spørsmål er likevel om du har Gud på din side. Er det slik, da kan ingen makt i verdenstå deg imot. For da har du den store sei- ren på din side.

Fly til Ordet!

Den evige kjærlige åpner sin favn for deg – ja for deg – du min bror.

Så vil du forherlige Frelserens navn, så fly i fra synder og sorger og savn til ham – på hans løfter og Ord.

OLAV NERGÅRD

Ja, sier du, jeg holder meg til Jesus som min Frelser. Dermed er hovedsaken klar. Du har alt du trenger til liv og salighet i Jesus. Gud ofret Sønnen for deg til frelse for din udødelige sjel.

Anklagene vil alltid komme over oss fra Djævelen, verden og vårt eget kjød. Men hva gjør det når du er Guds utvalgte. Hva gjør det når du står i kledd Kristi rettferdighet og er gjenstand for Guds kjærlighet i Kristus.

Vi vil alle få vår del av motstand, nød, trengsel, sykdom osv. her i verden. Du troende må ikke glemme at du er i verden, men du er ikke av verden. Verden hater Jesus, den vil også hate deg.

Men i Kristus er du på seiersferd gjennom verden. Du skal få synge hans navns pris, for han selv skal føre deg til målet, til himmelen, så sant du blir i hans kjærlighet og nåde.

(Forts. neste nr.)

Profeten Hoseas (IV)

AV GUTTORM RAEN

Andre hoveddel

*Bibel-
studie-
serie*

Innledning (4,1)

Den andre delen av Hoseas-boka (kap. 4-14) består av direkte profetiske budskap. Den kan inndeles på forskjellige måter. Av de inndelinger jeg har sett, mener jeg den jeg har funnet hos den amerikanske lutheriske fortolkeren Theo. Laetsch er den som gir best oversikt, og som samsvarer mest med innholdet.

Ifølge denne danner 4,1 innledning til eller overskrift over det som følger. Det nevnes tre hovedtyper av synd som Herren dømmer folket for, og hver av disse omtales nærmere i resten av boka. Det begynner med den som nevnes sist. Dermed kan denne delen av Hoseas-boka deles inn i tre avsnitt:

- 4,2-6,3: Gudskunnskapen er forlatt.
- 6,4-11,11: Kjærligheten mangler.
- 12,1-14,10: Sannheten er borte.

For en slik inndeling taler også det bestemte budskapet i 4,1: «Herren har sak med folket». Dessuten avsluttes hvert av disse avsnittene med frelsesløfte og kall til omvendelse, etter at følgene av synden og dommen over den er forkjent. Vi skal se at det gir en dypere forståelse av innholdet i de følgende avsnitt når de på denne måten knyttes direkte til det som er sagt i 4,1.

Før vi går videre, er det viktig å se på hovedordene i dette verset. Det innledes med at hele folket kalles til å høre Her-

rens budskap. Menneskene kalles til oppgjør med Herren på grunn av deres synd.

Dette med å føre «sak» er viktig i Det gamle testamentet. Vi møter det ofte i profetenes tale (f.eks. Mi 6,2 flg.; Jes 3,13 flg.), så vel som andre steder (Sal 50). Spesielt to sider av dette bør understrekkes i denne sammenhengen: (1) Guds dom over synd. (2) For den som gir Gud rett, vender om og tror hans frelsesløfte, vendes dommen til syndsforlatelse og frelse (Jes 1,18; 43,22-28). Begge disse trekk danner en viktig bakgrunn for NTs budskap om rettferdigjørelsen.

Den første synd som nevnes, er at folket har forlatt *sannheten*. Grunnbetydningen av det hebraiske ordet er: Det som er sikkert, som er til å stole på. Sannheten er knyttet til Gud selv og hans Ord (2 Mos 34,6; Jer 10,10; Salm 119,142; Dan 10,20). Anklagen mot folket går ut på at en har forvrengt det Gud har sagt, og laget seg egne normer for hva som er rett og galt (Hos 12,1,9).

For det andre mangler *kjærligheten*. I 1978/85-oversettelsen finner vi en annen gjengivelse av dette ordet – «troskap». NO88 oversetter med «kjærlighet» tre av de fire gangene ordet forekommer i Hoseas-boka (4,1; 6,4,6), og med «miskunnenhet» den fjerde (12,7). Selv om det må sies at troskap er en viktig side av sann kjærlighet, er det i virkeligheten to helt forskjellige forståelser av ordet som reflekteres.

Den tradisjonelle oversettelsen av det hebraiske ordet er «kjærlighet»,

«miskunnhet», «godhet». I mye av nyere tids fortolkning har det synet slått igjennom at begrepet skal knyttes til Guds pakt med folket på en slik måte at det betyr troskap mot pakten. Vi kan ikke si så mye om dette her. Dette med pakten er en sentral del av Det gamle testamentets budskap. Men det blir ikke så liten forskjell på om en knytter troskap ensidig til pakten, eller om en ser Guds frie, evige kjærlighet og miskunn som det grunnleggende (sml. 2 Mos 34,6 flg.). Det første virker for snevert, og kan nok legge til rette for en lovisk forståelse.

For det tredje har folket forkastet *gudskunnskapen*. Kunnskapen er personlig, og dette er en side som 1978/85-oversettelsen understrekker ved å gjengi det med «kjennskap». Men objektiv kunnskap, forstand og visdom hører også med (sml. 2 Mos 31,3; Sal 119,66). At folket har forlatt gudskunnskapen, er den første synden som profeten påviser og dømmer.

Gudskunnskapen er forkastet

(4,2-6,3)

Når vi tenker over hvordan det har gått tilbake med kristendomskunnskapen i vårt eget land, og hvordan andre nørmer er blitt allment godtatt, skjønner vi hvor aktuelt dette budskapet er også i dag.

For oversiktens skyld kan vi dele avsnittet opp slik:

- 4,2-14: Hvordan synden arter seg, og følgene av den.
- 4,15-19: Advarsel til Juda.

- 5,1-12: Ledernes og folkets ansvar for sin synd.
- 5,13-15: Feil botemiddel.
- 6,1-3: Kall til omvendelse.

I gjennomgåelsen vil vi til dels dele opp i mindre enheter.

4,2-5 –

Opprør mot Guds bud, og følgene av dette
At folket har forlatt kunnskapen om Gud, vises ved at de både taler og handler imot Guds bud (v. 2). Det er synd mot «lovens andre tavle» som først oppregnes. Ordet for hor er det samme som i de ti bud (sml. kommentar til 1,2).

Det er Guds vilje med mennesker og forholdet mennesker imellom som det først settes søkerlyset på. Siste del av verset understrekker at dette ikke bare er isolerte tilfelle, men en tankegang og oppførsel som gjennomsyrer folket. Samtidig viser ordlyden i følgende at hvert enkelt menneske stilles til ansvar overfor Gud for sine gjerninger. Det er ikke vanskelig å finne tydelige eksempler i våre dager på at et ugrundig menneskesyn preger folks tankegang slik at de ikke betrakter det som noe galt å handle direkte imot Guds bud. (Tenk for eksempel på den lovbestemte «rett» til å ta livet av ufødte barn, og den utbredte praksis med samboerskap eller homofili.)

Folkets synd går både ut over menneskene selv og over deres omgivelser (v. 3; sml. 2,9,12). Det er Guds dom det er tale om.

Den åndelige situasjonen er så mørk at den omtales med bitter ironi (v. 4). Det er jo slik at den som forkynner Guds Ord, også skal dømme synd. Men nå blir det ikke godtatt. Meningen i første del av verset kan enten være at det ikke nytter å påpeke synden, eller at folk ikke vil tillate at det blir gjort. (1978/85-oversettelsen har ikke tatt med det innledende ordet i verset.)

Bildet av å trette med en prest (v. 4b), må forstås i lys av Det gamle testamente ordninger. Prestene skulle forkynne Guds vilje og dømme om hva som var rett og galt. For den som satte seg opp i mot dette, fantes det ingen formildende omstendigheter (5 Mos 17,12).

Dommen skal settes i verk, og den skal ramme både dag og natt, og gjelde alle - åndelige veiledere så vel som andre (v. 5). Profetene nevnes fordi de var falske profeter, som ikke brakte Guds Ord. At «mor» omtales spesielt, knytter denne dommen til det som er sagt i bokens første del (sml. 2,2).

4,6-10 –

Årsaken understrekkes

Begrunnelsen for dommen er klar: Folk har ikke den kunnskap som Gud gir (v. 6a – omskrevet i 1978/85-vers.). Det er en sterk benektsel som er brukta. Gudskunnskapen er nærmest tilintetgjort. Det er ikke tale om noe de ikke har kjent, men om en åndelig kunnskap og innsikt de har forkastet. Og dette gjaldt det folk som var utvalgt til å være Guds folk.

Følgelig handler Gud med dem etter deres synd. →

Dommen uttales på dobbel måte: Fordi de har forkastet gudskunnskapen, skal Gud forkaste dem, og fordi de har glømt hans lov, skal de også bli glømt av ham. Vi legger merke til at uttrykket «Guds lov» tilsvarer kunnskapen. Det siste er nevnt to ganger, og det første én gang i dette verset.

Videre ser vi at dommen rammer både dem som hadde ansvar for å lære folket Guds vilje, og folket som helhet, fordi de fulgte feil veiledning. Prestene var – ved siden av å utføre offerhandlingene – pålagt å lære folket Guds lov (sml. 5 Mos 33,10).

De neste versene omtaljer prestenes synd nærmere. I motsetning til menneskelig tankegang, som ser mengde og makt som noe stort og ærefullt, ser Herren etter troskap mot det han har sagt (v. 7). Det hjelper ikke å være mange, når alle går på syndens vei. Da gjør Her-

ren det som mennesker kaller ære, om til skam.

I stedet for å veilede om Guds vilje, var de kommet derhen at de var opptatt av stelle seg slik at de kunne ha mest mulig økonomisk vinning av folks handlinger (v. 8).

Men resultatet blir at de står under Guds dom sammen med det folket de har ført vill (v. 9). Merk hvordan det understrekkes at Gud skal dømme dem etter deres gjerninger (sml. Sal 62,13; Åp 20,12 flg.).

Mens v. 9 omtalte presten i entallsform, vendes det i neste vers tilbake til flertall. Nå omtales folket som helhet. Syndens følger er at de lider mangel på tross av sitt strev. Uttrykket «drive utukt» inneholder også betydningen av å få andre til å drive utukt.

Til slutt i v 10 begrunnes dommen på nytt (sml. v 6): De har holdt opp å høre på Herren (omskrevet i 1978/85-oversettelsen). Igjen ser vi hvordan gudskunnskapen er knyttet til det å

høre og gi akt på Guds Ord.

4,11-14 –

Syndens og avguds-dyrkelsens gru

I disse versene finner vi flere konkrete eksempler på hvordan det går når folk ikke bryr seg om hva Gud har sagt. Først pekes det på den utviklingen som fører dit. Det som er nevnt i v 11, kan forstås om utukt og orgier som er knyttet til avgudsdyrkelse. Men rimeligvis er det ikke så snevert ment. For Bibelen fordømmer utukt generelt (sml. det 6. bud), og likeså drukkenskap (sml. Hos 7,5; Ord-spr 20,1). Den som gir seg over til slike lyster, mister evnen til å bedømme åndelige saker rett.

Følgene av dette blir avgudsdyrkelse og umoral (v. 12). I stedet for å gå til Guds Ord, søker menneskene svar på sine problemer alle andre steder, ikke minst gjennom midler de har konstruert selv. I dette verset ser vi at «utukt» står i en vid betydning. Det er tale om en innstilling som er utro mot Gud (sml. Sal 73,27).

Avgudsdyrkelsen fører mye aktivitet med seg, og utføres samtidig på en måte som kjennes behagelig (v. 13). Og på grunn av avgudsdyrkelsen, det vil si at menneskene dyrker ting i skaperverket og ting de har laget selv i stedet for Gud, gjennomsyrer også umoralen samfunnet.

Det er kommet så langt at tukt ikke nytter (v. 14). De som har mest ansvar i samfunnet, er like ille som de andre. Men følgene av synden uteblir ikke. (Forts. neste nr.)

Bibel-tillit:

*I Bibelen er Jesus alltid til stede,
i hver bokstav,
i dens innerste mening.*

HUGO ODEBERG
(Skriftens studium,
inspiration og auktoritet)

Et jubileum – og en salme

Et 100-årsminne

Det er i år 100 år siden Lars Aanestad ble født, den 16 september. (Han døde 20. mai 1984.) – Det kunne vært mye å skrive om denne særpregede mannen. Her vil jeg helt kort ta med noen hovedtrekk og noen glimt...

Sang og musikk

Jeg fikk den lykke å oppleve han som lærer/rektor på Hurdal Verk. Han hadde sjeldne evner som lærer og var en svært dyktig pedagog. Dessuten var han utrolig allsidig. Det var en opplevelse å være elev og vitne til hans *engasjement* i matematikk, fysikk, kjemi, astronomi og helselære, for å nevne noe.

Hans *temperament* fikk vi også oppleve. Men hans *dyktighet*, og hans indre *varme* og *omsorg*, hans *ekthet* og *heltethet*, gjorde at vi kjente det godt å være sammen med ham. Ellers fikk han gi mye i andakter/taler, samtaler og kåserier. Han gjorde et sterkt inntrykk i mange unge sinn, og vi hadde respekt...

Men hans aktivitet og kapasitet spenner videre.

Det som særlig må med om jeg her skal flette en del av en minnekranse, er hans store innsats og veldig arbeid med *kristen sang, salme og musikk*. Det var for ham en livsgjerning. Det er hevdet at han var Nordens fremste hymnolog (salmekjenner).

Han var den drivende kraft og gjorde et fremragende arbeid med de tidligere utgavene av «Melodiboken» og «Sangboken». Han var med i flere redaksjons- og revisjonskomiteer for ulike sang- og salmebøker. Og ikke minst må nevnes det omfattende arbeid han la ned i det store verket «Kristen Sang og Musikk», to svære bind.

Et par glimt

Jeg besøkte ham i den nye heimen på Nesodden. Da var han blitt pensjonist. Jeg glemmer ikke den kvelden. Han guidet meg de mange hylrometer (i flere rom) med norsk og nordisk sang- og salmebøker. Ja, også fra andre land, og ellers samlinger om hymnologisk litteratur. Et mektig inntrykk, og et mektig vitnesbyrd om et intenst og aktivt liv!

Tilbake til Hurdal Verk. Aanestad samlet hele ungdomsflokkene i «Den hvite sal». Det var «Nordsletten-kveld», «Orheim-kveld» eller «Blix-kveld», for å nevne noen. Hele ungdomsflokkene lyttet – og sang. Jeg ser ham ennå for meg: På talerstolen, bort til flygelet, tilbake til talerstolen... – hans intensitet og innlevelse. Han *levde* stoffet inn i unges sinn.

Han så hva vi unge *trengte*. Han ledet oss inn i den *kristne sangskatten*. Han delte arven. Han sviktet ikke sitt *hyrdeansvar*!

Jeg minnes – og takker Gud!

Salmen som åpnet hjertet

Etter mine to år på Hurdal Verk, gikk veien til Oslo. Her fikk jeg være med å synge i sanggrupper og kor, og også i disse sammenhenger fikk jeg den nåde å ha åndelige hyrder og ledere. – Jeg tenker på sangvalget og siktemålet, både når det gjaldt tekst og tone/musikk.

En av de salmene jeg fikk være med å synge var «*Gud, etter deg jeg lenges*». Teksten er av Hans Christensen Sthen – dansk prest og salmedikter. Denne teksten og tonen/arrangementet (H. Isaac/F. M. Christiansen) har jeg båret med meg siden.

I det nevnte storverket «Kristen Sang og Musikk» skriver L. Aanestad om denne salmen:

«Den i Danmark kjente biskop i Ribe, Oluf Olesen, fortalte ved et møte følgende opplevelse fra sin tid som prest i Horsens:

En dag kom en sykepleierske til meg og bad meg besøke en døende mann, som syntes å være ganske uimottakelig for kristendom. Jeg gikk for, om mulig, å få gi mannen et ord fra Gud.

Da jeg kom inn i sykestuen, vendte mannen ansiktet mot veggen. Mitt besøk hadde ingen interesse. Jeg bad om lov til å synge en salme for ham. Den syke svarte nokså mutt at hvis det kunne more meg, så fantes det en salmebok i den andre stuen.

Jeg bestemte meg for å synge salmen «*Det koster ei for megen strid*», men bladet hvor salmen skulle stå, manglet i boken. Da sa jeg til Gud: «Nå synger jeg den salmen jeg treffer på når jeg slår salme-

Guds omvei

Da Farao lot folket fare, førte Gud dem ikke på veien til filistrenes land, skjønt den var den nærmeste, for Gud sa: «Folket kunne angre det når de ser krig for seg, og vende tilbake fra Egypten. Men Gud lot folket ta omveien gjennom ørkenen mot det røde hav» (2 Mos 13,17-18).

Trossannhet

Det er sagt at Israels folk ville brukt ti dager på reisen til Kaanans land om de hadde fått gått den korteste veien. Men Gud som kjente veien og folket, han lot dem ta omveien gjennom ørkenen.

Så mangt et Guds barn har ned gjennom tidene undret seg over «Guds omvei». – Mange salmer og sanger vitner om det. – Ofte syntes den korteste veien ut av nød, sykdom og prøvelser å være den beste. Det beste måtte være om Gud fjernet alle hindringer, så en kunne benytte den korteste veien. Og så? Så skulle en

«innta landet». Men nettopp der lå faren.

En kunne kanskje møtt en fare eller fristelse som hadde hindret en i å nå målet. Og hva så med den korte og snareste veien?

Hvor stort det er at *Gud* fører sitt folk! Og den vei han fører sine på er alltid den beste, selv om det ikke alltid synes slik.

Kjære medvandrer: Du vandrer i tro, ikke etter det du forstår og ser. Vi vandrer i tro, ikke i beskuelse (2 Kor 5,7).

Guds omvei er brolagt på Guds under! Guds omvei slutter i «løftenes land»!

KRISTOFFER FJELDE

*Hvor Gud meg fører, vil jeg gå
om foten skulle brenne.*

*Kan jeg det forut ei forstå
til sist jeg dog skal kjenne:
Det er kun trofasthet hvormed
han her meg fører opp og ned.
Det er mitt trøstens anker.*

(L. Gedcke/H. A. Brorson)

boken opp!» Så åpnet jeg boken og så forskrekket at det var en salme jeg aldri ville ha valgt i en slik situasjon. Det var «*Gud, etter deg jeg lenges*», men jeg sang den for den syke.

Straks jeg begynte å synge, så han oppmerksomt opp, idet han vendte seg om på ryggen. Ved det andre verset snudde han seg helt om imot meg. Ved det tredje grep han hånden min, og ved det fjerde begynte han å gråte. Da jeg hadde sunget salmen ut, utbrøt han: «Å, det var min mors salme! Hvordan kunne De finne fram til den?»

Så fikk jeg høre at denne salmen hadde hans mor alltid sunget for guttene sine, og hun hadde bedt dem om aldri å glemme den. – Men han hadde seilt verden rundt og glemt både den og sin Gud –.

«Tenk, når jeg nå ligger her og skal dø, kommer min mors salme til meg igjen!»

Ja, mors salme åpnet hans stengte hjerte. Mannen døde kort tid etter, men jeg er sikker på, sluttet biskopen, at jeg

skal se ham igjen, og da skal vi tale sammen om hans mors salme.»

GUNNAR HOLTH

Her tar vi med tre vers:

*Gud, etter deg jeg lenges,
Av sorgen hjertet trenges,
Til deg står all min hu.
Alt på ditt Ord og nåde
Jeg trøster i min våde,
O, Herre, vær meg nådig du.*

*Mitt hjerte gjøres bange
For mine synder mange,
Men Jesus er min trøst.
Jeg tror han vel for alle,
Han vil ei fra meg falle,
Han har meg med sitt blod forløst.*

*Gud Fader, deg miskunne,
La meg ei gå til grunne,
Mitt håp er satt til deg!
Guds Sønn som meg forløste,
Du hjelpe meg og trøste,
Styrk det du har begynt i meg.*

Kan vi fortsatt bli i kirken?

Etter den siste bispeutnevnelsen er det ikke å undres over at mange oppriktige troende spør om de for sin samvittighets skyld kan fortsette å stå i statskirken. Blir en ikke da på en måte medskyldig i den utvikling som foregår?

Aktuell kommentar

Ved siden av disse kommentarene sitter vi et dansk utkipp som peker på fire grunner til ikke å melde seg ut. Det er skrevet på en bakgrunn hvor en vel må si at avkristningen av folkekirken er kommet minst like langt som hos oss.

Det er ikke vanskelig å forstå dem som kjenner det slik at den åndelige situasjon i vår kirke er blitt betydelig forverret. Men for å kunne gi en balansert vurdering av saken, er det nødvendig å stille noen flere spørsmål:

1: Hva oppnås ved utmelding?

At en frikirke i seg selv ikke er noen garanti mot læreutglidning og avkristning, er det utallige eksempler på. Vil en få en bedre anledning til å vitne for andre, hjelpe andre til å følge Guds Ord, og til å holde fast ved de troendes forsamling ved ikke å stå i statskirken?

2: Er situasjonen forskjellig?

Med andre ord: Er det noe nå som skulle tilsi at det er mer umulig å bringe et klart vitnesbyrd innen statskirken enn tidligere? Vi har jo allerede fra før prester og biskoper som forfekter eller har kommet med vranglære som må betraktes som like alvorlig som det som nå har vært i fokus.

En sammenligning med et annet konkret tilfelle kan være på sin plass. For noen år siden var det en biskop som ga seg ut for å være bibeltro, som innsatte (ga kollas til) en kvinnelig prost som hadde markert seg med lignende standpunkter som den som nå er utnevnt til biskop. Det var han ikke forpliktet til å gjøre. Med tanke på åndelig veiledning må dette betegnes som minst like skjebnesvangert som at en verdslig statsråd utnevner en biskop etter sitt eget tykke.

Kirkens skade skjer ikke ved en slik ytre utnevnelser, men ved at de som bekjenner

seg som troende, godtar en slik person som åndelig hyrde. Det har vi både Bibelens og bekjennelsens klare ord om at vi ikke skal gjøre (se 2 Joh; Åp 2,20; Conf.Aug. art. 28).

Som Luther gjentatte ganger understreket: Kirken eller menigheten er ikke biskopene, men de samme troende, de som følger den gode hyrdes røst. Det har vært umåtelig trange kår også tidligere for de samme troende, for eksempel i den katolske kirke på Luthers tid. Eller på Athanasius' tid i det 4. århundre, som Luther uttrykte det til Erasmus: «Tenk på arianernes tid, da det knapt fantes fem rett-troende biskoper i verden, og de var fordrevet fra sine bispeseter».

3: Hva så med vårt ansvar?

Det er neppe rett at vi alle skal ta inn over oss alt ansvar. De som er satt til åndelige ledere, og de som har noe å si i forbindelse med en slik utnevnelser, er de som må bære ansvaret for det. Det påligger ikke de alminnelige troende.

Vårt ansvar kan summeres opp i tre hovedpunkter:

a: Vi har ansvar for personlig å følge Guds Ord i vårt liv og å sørge for at det blir fulgt i den tjeneste vi har fått som oppgave. Hvor omfattende denne tjenesten er, vil variere. Men den enkeltes ansvar gjelder dette.

b: Vi har ansvar for at vi ikke godkjenner, og at vi lar være å være med på, veileddning eller tiltak som ikke stemmer med Guds Ord. Et ja til sannheten betyr at en også må ta avstand fra eller gi avkall på det som fører bort fra Guds Ords sannhet. Også her skal vi konsentrere oss om vårt liv og vårt tjeneste.

Disse to punktene må sies å være grunnleggende når det gjelder å vurdere hvor vi skal høre heime. Har vi ikke frihet til å følge Guds Ord på denne måten, vil nok alternativene være enten å gå over til en annen sammenheng (om det er reelt alternativ og en kjenner seg kalt til det), eller å være innstilt på å lide for sannhetens skyld. Kan hende det siste er noe vi bør tenke mer over i vår tid.

c: Når en har anledning til det og kjenner kall til det, skal en også si fra angående det som ikke stemmer med Guds Ord. Måten dette skal gjøres på, kan det neppe

Hvorfor bli i statskirken

Formannen i Dansk Bibelinstitutt (DBI), sokneprest Finn Kapellgaard, setter i novembernr. 1991 av DBI-posten fram fire grunner for at prester og lekfolk ikke skal forlate folkekirken, eller statskirken som vi kaller det:

Blad-klipp

« 1. Kristi sanne kirke har ofte i historien måttet leve under et ugodelig kirkestyre med prester, biskoper og kirkeledere som både i lære og liv har fornekket sann kristen tro. De nåværende forhold i kirken er derfor ikke så spesielle som vi er tilbøyelig til å mene.

2. Det er stadig mulig å tjene Kristi sanne kirke med Guds Ord og sakramentene innenfor den folkekirkelige ramme og orden. Her har vi også den direkte mulighet til å nå vårt folk med evangeliet. Vår oppgave er jo å være med på å bringe mennesker til Jesus og få dem med til himmelen!

3. På tross av problemer med velsignelse/ikke velsignelse ved ordinasjoner osv. er det i folkekirken ennå tillatt å fastholde Bibelen og den lutherske bekjennelse og «bekjempe lærdommer som strider mot folkekirkens trosbekjennelse (presteløftet)» også når det rammer prestekollegjer og foresatte i kirken. Vi har plikt til å bruke den frihet, selv om det skaper ufred og strid. Uten den friheten kan vi ikke leve som kristen menighet i folkekirken. Men det står i folketings og de kirkelige myndigheters makt når som helst å stramme grepet og ta den friheten fra oss.

settes opp noen bestemte regler for – utenom å gi akt på den holdning som Bibelen minner oss om å ha (sml. Ef 4,15; 1 Pet 3,15 flg.).

Det viktigste for oss i dagens situasjon er å ta vare på den åndelige arv som vi har fra Bibelen og de åndelige fedre som veiledet i samsvar med Guds Ord. I Bibelsk Tro ønsker vi først og fremst å minne om dette. Noen av de punkter som vi tror er spesielt aktuelle med tanke på det vi har omtalt her, er å tenke over hva den bibelske lære om det alminnelige prestedømme betyr, og den arv vi har fra den pietistiske vekkelse.

GUTTORM RAEN

4. Ansettelse i folkekirken fordrer et visst minimum av tjenestefellesskap med kolleger og føresatte, f.eks. ved en ordinasjon. Men i det daglige arbeid i menighetene kan vi sammen med den troende menighet selv kalle de prester, forkynnere og åndelige veiledere som vi har tillitt til. Vi trenger ikke og vil ikke gå inn i et åndelig fellesskap og samarbeide med vranglærere og fornektere av kristen tro.

Det er den gamle prøvede linje som Guds folk har levd under til nå og som vi ennå kan følge. »

FINN KAPELLGAARD

Lekmannslina

Det norske lækmannsarbeidet, alt fra Hauge si tid, har ikke hatt sin styrke i organisasjonen. Det har hatt styrken i livet. Det frie lækmannsarbeidet har ikke hatt høve til å stydja seg anten til prest eller kyrkje. Det kunne ikke berga skalet når kjerna var borte. Det har ikke vorte verna og halde oppe ved ein kyrkjeleg lov-rett, men av livsens eigen rett. Det har stått i folket med alle bruier sprengd attom seg, utan å eiga noko anna vern enn det som ligg i sjølve livet. Tok livet skade, so leid me nederlag i vårt arbeid. Organisasjonen berga oss ikke når livet tok skade. Det var ingen religiøs brytning, ikke noko kyrkjessamfunn som pussa opp døden når livet var borte. Livet i lækmannsarbeidet må stå og falla med sin eigen rett. Kunde berre livet vera friskt og surlande, so berga det seg sjølv utan noko menneske-byggverk omkring seg. Ingen kunne slå det ned. Tvertom. Til meir det måtte strida for livet, dess sterke vart det. Berre i den tida eg har levd, har dette ubunde, frie livet reist seg fleire gonger og kasta døden og vanekristendommen av seg. Det som frikyrkjene ikke har makta, dette å kasta av seg vanekristendomen, utslitne former og mykje anna, det har lækmannsarbeidet makta til i dag. Og ein av grunnane til dette er at livet har vore sterke enn forma. Det vart ikke verna om turre strå, ved kyrkjessamfunn, lovparagrafer og sterke organisasjoner.

LUDVIG HOPE

Medarbeidere/ skribenter:

Øivind Andersen: Født 1905 i Oslo. Teologisk embetseksamen 1931. Lærer/rektor ved Fjellhaug skoler 1932–75. Har gitt ut flere bøker.

Kristoffer Fjelde: Født 1924 i Strand. Teologisk embetseksamen 1954. Forkynner i Samemisjonen, Finnmark 1946–47. Forkynner i NLM 1954–87. Har bl.a. vært bysekretær i Drammen, Trondheim, Bergen, Kristiansand, Sandnes og Oslo. 1963–66 var han pastor i Salemkirken i Chicago.

Alfred Hamre: Født 1924 i Granvin. Forkynner i Indremisjonssamskipnaden fra 1944.

Gunnar Holth: Født 1946 i Råde. Oslo off. lærerskole 1966–69. Kristendom grunnfag ved NLA 1970. Lærer/husfar ved Fjellhaug skoler og studentheim 1970–73. Lærer ved Skjevik ungdomsskole, Molde, 1974–79. Medlem av NLMs hovedstyre 1976–82. Er nå ansatt ved Vågsetra skole, Molde.

Dag Risdal: Født 1934 i Støren. Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969–89. Fra 1989 forkynner i NLM.

Norvald Yri: Født 1941 på Hareid. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embetseksamen 1968. Misjonsteologisk doktorgrad fra Fuller Theological Seminary, California, USA 1973. Har vært misjonær i Etiopia og Tanzania. Nå lærer ved Fjellhaug Skoler.

C

ISSN 0804-0532

Returadr.:
Postboks 264
4350 Nærø

Har du eldre plateinnspillinger?

I forbindelse med registrering av eldre plateinnspillinger av kristen sang, søker jeg opplysninger om følgende sangere/sanggrupper som alle spilte inn plater i Norge i 1930-, 1940- og 1950-årene.

Egil Nordsjø Sangkvartett

Brødrene Øhrn (Enok og Sverre)

Brødrene Monsen

Brødrene Thomassen

De Ti Sang- og Musikkbrødre

Jeg håper de som kan fortelle meg noe om en eller flere av disse sangerne vil ta kontakt med meg.

Jeg er også interessert i kontakt med mennesker som har samlinger av plater med norsk kristen sang og musikk fra før 1960, ikke for å kjøpe platene, men for å få hjelp til å registrere data om slike eldre plateinnspillinger.

Skriv til: Trond A. Andersen, Svaleveien 8, 3030 Drammen, eller ring tlf. 32 88 35 76.

Salem-kvartetten

Brødrene Pihlstrøm

Ekko-kvartetten

Tønnesens kvartett

Sangbrødrene

Kirkesanger Ludvig Larsen

Hans Tveiten

Robert Dahl

BOK-INTERESSERT?

Brukte kristne bøker. Skriv etter ny katalog. Budskapet Antikvariat Skirdalsheia 2, 4500 Mandal

ANNONSER

Bibelsk Tro mottar annonser, både forretnings- og privatannonser. Ta kontakt med redaksjonen som gir opplysninger!

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

**Krogedal
bok & papir**

4350 Nærø – 4341 Bryne

RT-reklamesbyrå (RRA)

**ET LEVENDE PRODUKT
FOR DET NORSKE MILJØ**

EIKÅSSAGBRUK

Telefon 043 48 202 – Fax 043 48 410
4596 EIKEN